

SARUNG BANGGI

(ISANG GABI)

Nobela ni SUSANA C. de GUZMAN

(Ika-15 Labás)

SINA Maneng at Celia ang naging faga-alih ni Marina.
—Pinahintulutan mo—ani Maneng,—at ngayoy umiiyák ka, ano ba iyán?

—Umiiyák ako dahil sa kagalakan—ang paliwanag namán ng dalaga,—at ako'y umiiyák pagká't ito ang káuná-unahan naming pagkakalayo.

—Sa ikabubuti namán ninyong dalawá!—ang sagot ni Celia,—gunitain mo na lamang ang tagumpáy na tátamuhin ni Nanding sa Maynila. Isipin mo na lamang na mápapanood natin siyá sa pinilakang tabing at máririnig pa ang tugtuging kanyáng ginawa.

—Iyán ang ináasám-asám ko—ani Marina,—naniniwala akong tutulungan siyá ng Maykapál at siyá'y tiyák na magtátagumpáy.

—Kung maging tanyág ang kanyáng pangalan—ang wika pa ni Manuel,—ay mákakasama ka sa katanyagáng iyán pagká't sa iyo iháhandog ang kanyáng tugtugin at pati ng iyong pangalan ay kanyáng bábangitin. Nakaiinggit kayong dalawá.

—Nakaiinggit din namán kayong dalawá—ang birong-totohanan namán ni Marina,—pagká't hindi kayo nagkákalayo at kagustuhan pa ng inyong mga magu-magulang ang inyong pag-iibigan na di gaya namin ni Nanding na kinallangan ko pang iwan ang aming táhanan upáng...

—Huwág mo na ngang gunitain ang bagay na iyán—ang hadláng ni Celia pagká't nálalaman niyáng manánamláy na namán ang mahál na kaibigan,—dárating ang araw na kayoy magkákasundundo rin, kung kayoy kasál na ni Nanding...

—At, magkaroon na ng supling!—ang dugtong na pagbibiro ni Maneng,—matátangihán pa ba kayo ni kabisang Berong? Siyá na ang mamámanhik sa inyong pumisan sa kanilá upáng laging mákita ang kanyáng mahál na apo.

—Malayo pa iyán, Maneng—ang paiwás ni Marina na pinamulahán ng mukha,—máuunahan pa ninyo kaming dalawá, kami'y wala pang tiyák na araw samantalang kayoy... nangángamoy na!

Si Celia namán ang pinamulahán ng mga pisngi; binago agád ang sálitaan:

—Balitaán mo kami agád kung makátanggáp ka ng sulat buhat kay Nanding—anyá,—ibig na-

Marina,—ipabábasa ko nang malakás kay Maneng ang liham upáng málamang nating lahát.

—Kung susulatan mo siyá ay ikumusta mo na lamang kami ni Celia,—ang paalaala namán ng

ang tatlo, dátapwá't may nágunita si Marina:

—Siyanga palá, Celia—anyá,—ang mabuti'y mag-isip-isip na tayo ng isusuot pagká't tayo raw ay susunduin ni Nanding sa unang araw ng pagtatanghál ng kanyáng pelikula, at tayo ng mga tata-Bestre at mga tata-Ibyong ang kanyáng magiging panauhing pandangál.

—Naku, matátagalán pa iyon!—ang pagunita ni Maneng.

—Mabuti na ang nakahanda—sagot namán ng kasintahan,—ang lagáy ba'y saka lamang maghá-handa kung oras na? Magbuburdá pa kami ni Maring.

—Kayo na ang bahala!—ang madaling pagpapatianod ng binata.

Naghiwá-hiwaláy siláng si Marina ay masayá na, napawi na ang luha sa mga matá at nabaháw ang pagdaramdám dahil sa káuná-unahang pagkákalayo ng pinakamámahál na katipán.

Nang gabing yao'y humaba ang kanyáng pananalágin pagká't hinihiling niyá sa Maykapál na pá-nuntán ng magandang kapalaran si Fernando, mabawasan ang ka-dunguán, mákakaanan ng loob ng mga mákakasama at huwág paghirapang turuan sa pagka-artistata.

SA Maynila...

Isáng katamtaman ang laking táhanan sa Maynila ang madaling nátagpuán ni direktor Fernandez pará sa kanyáng bagong artista. Nilagyan ng karampatang mga kasangkapan at saka siyá binigyan ng isáng utusan tumutugon sa pangalang Kikoy. Kasama

Sa Pansamantalang Pagkakalayo Nina Marina At Nanding Ay Walang Nakatitiyak Kung Saan Sila Dadalhin Ng Mapagbironng Kapalaran

ming málamang agád kung ano na ang nangyayari sa bituin ng nasyon.

—Mangyari pa!—ang sagot ni

binata,—at kung siyá'y may kailangan ay ipaalám lamang agád sa atin.

Maghihiwá-hiwaláy na sana

—Umiiyák akó dahil sa kagalakan—ang paliwanag ni Marina,—at akó'y umiiyák pagká't itó ang káuná-unahang pagkákalayo namin ni Nanding.

Isinásapelikula ng LVN

Tinatampukán niná

ROGELIO DE LA ROSA

MILA DEL SOL

TONY ARNALDO

Pinamatnugutan ni

SUSANA DE GUZMAN

si Rosa Rosál nang si Fernando ay pasukatan ng mga damit, sapatos at lahat ng mga kailangan, at ang bituin pa ang namili ng mga ináakalang bagay sa kanyáng bagóng tuklás na **leading man**. Siyá rin, si Rosa, ang nagpaayos ng táhanan ng bagong artista; nagpalagáy ng mga palamuti at nagbigáy ng mga tagubilin sa utusáng si Kikoy.

Nagkagalit nang tuluyan si Rosa at si Alfonso Castelvi.

—Hindi ko iniáalis na siyá'y iyong tulungan—ang pagtatampo ní Alfonso,—subali't huwág namáng ikáw nang lahat ang gumawa ng dapat gawin ng ibá. Nagpápakalabis ka sa pagtingin sa gutom na artistang iyán!

—Magtigil ka, Alfonso—ang galit na galit na sansala ng artistang babae,—naninibugho ka lamang kaya ka ganyán, naiinggit ka!

—May matuwid ako upáng manibugho—ang sagot ni Alfonso,—pagká't nálalaman ko ang iyong karupukán, batid ko ang iyong ugali at mga kahinaán...

—Ikáw ba'y naparito upáng makipagkagalit o upáng magsanay tayo sa shooting bukas?

—Hindi ako nakikipagkagalit, pinagpápagunitaán lamang kitá. Nagpápakalabis ka sa pagtingin mo sa probinsiyang...

—Huwág mo siyáng isangkot sa ating sálitaán—ang hadláng ni Rosa,—huwág mo siyáng matahin pagká't ang probinsiyang

iyán ang balang araw ay tatiibabaw sa pangalan mo.

—Bakit ka nagsalita ng ganyán? Ano ang kahulugán ng iyong sinabi? Tinátakot mo ba ako?—ang sunud-sunod na tanong ni Alfonso.

—Oo, tinátakot kitá—ang waláng kapangá-pangambáng sagot namán ni Rosa,—pagká't sa sandaling mahasa si Nanding, oras na lumitáw at mákilala ng madla ang kanyáng katangian ay...

—Nanding!—at sinabayán ng halakhák na hadláng ni Alfonso sadyang pinangingibabawan na ng malabis na panibugho.—Bukas-makalawá, iyán ay honey na at...

—Wala kang pakialám, Alfonso! Lumakad ka na... umalis ka na!—ang pasigáw na ni Rosa.

Madali namáng tumalima ang nagngingitngit na si Alfonso. Umalis siyáng ang panibugho at galit ay gayon na lamang; si Fernando Flores ang napag-iinitan ng kanyáng ulo.

Samantala...

Wala namáng kamalay-malay sa mga nangyayari ang kahabághabág na binatang pinag-áawayan. Nang mga sandaling yao'y lihim na nagsásanay si Nanding kung paano siyá makikiharáp sa mga tao sa estudyó.

—Marami bang tao sa estudyó, Kikoy?—ang usisa sa kanyáng utusáng binatilyo.

—Opo—ang sagot namán ng utusán.

—Ano ba ang ginágawa sa kinukunan ng **screen test**?—ang tanong pa rin niyá. Sinabi sa akin ni direktor na magbihis daw ako at kukunan ako ng **screen test** sa estudyó ngayong hapon.

—Lálagyan po kayo ng **make-up**—ang simula ng utusáng lihim na nátatawá sa katangahan ng probinsiyang pinaglilingkurán,—pagkatapos ay íaayos kayo sa harap ng kámara, pakikilusin kayo at papagsásalitain.

—Ano ang ipasásabi sa akin?

—Kung anu-ano po, maáaring pagpahayagin kayo ng pag-ibig kay aling Rosa.

—Susmaryosep!—ang nábigkás ni Fernando,—mahirap yata iyon?

—Lakasán ninyo ang inyong loob—payo namán ng utusán,—sa una po lamang kayo nenerbiyosin, nguni't sa susunod ay hindi na, masásanay din po kayo.

—Magsanay nga tayong dalawá—ang hiling ni Nanding,—turuan mo ako Kikoy, ibig kong bago ako magtungo sa estudyó ay alám ko na ang gágawin ko.

—Kayó po, eh!

—Maupo ka rito—patuloy ni Nanding at iniupo si Kikoy sa sopáng nakaharáp sa may pintuan,—kunwari'y ikáw si Bb. Rosa Rosál at magpáhayag ako sa iyo ng pag-ibig.

—Opo.

—Ano ang sásabihin ko?—ang tanong ni Nanding nang nakalikmo na sa tabi ni Kikoy.

—Magpahayag kayo ng pag-

ibig sabihin ninyong... inibig kitá, Rosa, ikáw ang aking langit... ang aking bituin...—ang turo ni Kikoy.

Umayos na si Fernando at sinanay ang kanyáng sásabihin.

—Heto na!—anáng mag-áartista,—inibig kitá, Rosa, ikáw ang aking langit... ang aking...

Isáng matunog na halkhák ang kaniláng náulinigan buhat sa may pintuan na ikinágulantáng ng dalawá. Wala siláng kamalay-malay na si Rosa Rosál palá'y nakatayo na sa may pintuan at pinanonood ang kaniláng pagsasanay.

—Iniibig mo nga ba ako?—ang biro ni Rosa sabáy lapit kay Nanding.—Hindi ka makapagkáakaila, dinig na dinig ko?

—E... e... nagsásanay po kami ni Kikoy—ang hindi magkantututong sagot ni Nanding.

—Madali iyán, magbihis ka na at lálakad tayo—anáng babae,—ako na ang bahala sa iyo sa estudyó at saka... huwág sanang matigás ang ulo mo, ayoko sabi ng pinupupo mo ako, eh!

Tumango lamang ang pinanlámigán ng kamáy na si Fernando at nagtuloy na sa silid upáng magbihis.

Makaraán pa ang iláng sandali'y sakáy na silá ng magarang awto ni Rosa upáng magtungo sa estudyó.

Habang nasa sasakyá'y nasa kabiláng dulo si Fernando at waláng katinag-tinag man lamang. (Nasa pahina 46 ang karugtong)

Black Panther
UNTAMED
PERFUME

Ang mapanggayumang halimuyak ng "Black Panther" ay tumukso sa puso ng isang lalaki... tumukso sa puso ng isang babae... hanggang ang dalawang pusong ito'y malango sa walang kahulip na pagmamahalan. Gamitin ang pabangong ito sa isang gabing kapangapangarap... kung nais ninyong maakit ang lahat.

Pangkalahatang Tagapamahagi:
PETER & COMPANY
142 ROSARIO, MANILA

SARUNG BANGGI...

(Karugtong ng nasa pah. 9)

Lihim na nátatawá sa kanyáng sarili si Rosa, wala pa siyáng ná-kakasamang kasindungo ng lalaking ito kayá't binuo sa kanyáng sariling gawin ang makakaya upáng baguhin si Nanding.

Pagpasok na ng sasakyán sa estudyó ay lalong sumasál ang kabá ng dibdib ni Nanding at nang siyá'y pinalálagyán na ng **make-up** ay tila ba nahihirinan siyáng kung paano at nanlálamig siyáng gayon na lamang.

—Mr. Flores,—ang tawag ng mensaherong si Ben—ipinatátawag po kayo sa loob, hinihintáy po kayo ni direktor Fernandez.

At umalis na ang mensahero. Hindi málaman ni Nanding kung saán siyá susuot. Tinalun-ton niyá ang mahabang pasilyo buhat sa silid na bihisán at hustung-hustong dumárating siyá sa dulo ay nákita niyá ang isáng babaing nátsod sa hindi nákitang nakausling bato. Nagdudumali si Nanding na lumapit at tinulungan ang babaing nápalupasay sa lupa.

—Cut!—ang sigáw ng kung sino.—Ano ba ang ginágawa mo diyán?

Takáng-taká si Nanding. Tumulong na nga namán siyá'y násigawán pa.

Nádapa po ang ale, tinulungan ko lamang—ang pagmamatuwid niyá.

—Tinulungan?

Galit na galit ang direktor pagká't kung makaláng ulit na yaon na hindi makuha ng artista ang tila totohanang pagkádapa at ngayong mahusay na ay may bigla namáng sumipot at tinulungan ang babae.

—Hindi mo ba nálalalang kami'y kumukuha ng pelikula? Hindi ikáw ang dapat tumulong diyán kundi ang bidang lalaki.

Nagtáwanan ang lahat ng mga nanonood!

Hiyáng-hiya si Fernando; hindi niyá málaman kung ano ang kanyáng gágawin. Noon namá'y sa-lálabás si Rosa at nákita si Nanding.

—Nanding, ano ang ginágawa mo diyán? Sa loob kitá hinihintáy—ang waláng kamalay-malay na wika ni Rosa.

—Hindi ko náalaman ang daán —náisagot ni Fernando.

ukol kay Mameng.—Sa ganang akin ay wala pang maaaring pumantay sa kanya, kung ang pag-uusapan din lamang ay ang kahusayan sa pagganap!

Kung ang isang taga-hanga ay maaari lamang makasunod sa kinaroroonan ng kanyang hinahangaan, tiyak na balang araw, si Rosie Lorenzana man ay mapapatanyag ding gaya ni Carmen Rosales. Magpatuloy lamang sa pagpatnubay ang mabuting ang-hel na nagligtas sa kanya sa maraming kapahamakan, ay hindi ito malayong mangyari. #

—Sino ba iyán?—ang tanong ng direktor kay Rosa.

—Si Fernando Flores, siyá ang mákakatambál ko sa pelikulang "Sarung Banggi."

Niyaya na ni Rosa ang kanyáng bagong tuklás at magkahawak pa ang kamáy nang umalis upáng pumasok sa loob ng estudyó.

—Masama na namán ang tayo ni Alfonso!—ang wika ng isáng crew o manggagawa sa estudyó.

—Tayna kayo—anáng isáng bit player o gumáganáp ng ma-iikling tungkulin,—panoorin natin ang shooting ng bagong artista.

—Tayna!

Sama-sama siláng nagtungo sa loob ng estudyó upáng panoorin ang bagong artista.

Inabutan niláng nakalikmóng magkapiling sa isáng magandáng sopá si Rosa at si Fernando Flores. Nakaayos na ang mga ilaw, nakatapat na sa ulunán ng dalawang kukunan ang mike at ang hudyát na lamang ng direktor ang hinihintáy upáng simulán ang paggaláw ng kámara.

—Ready—ang sigáw ni direktor Fernandez,—motor!—dugtong pa na ang ibig sabih'y pakilusín na ang kámara.

Naging tahimik na tahimik ang lahat nang maringin nilá ang bahagyang ugong ng umiikot na ká-

LAGALAG NA...

(Karugtong ng nasa pah. 5)

pikit ang babae.

—Rustica del Pan! —puno ng pagtataka ang kanilang mga pangungusap.

mara. Kumilos ang **clapper boy** o tagakuha ng bilang ng tagpong kinukunan.

—Nagsisinungaling ka! —ang buong kabihasangang wika ni Rosa kay Nanding sa kaniláng pagsasanay,—mayroon kang ibáng inibig.

Sumagot si Nanding subali't... waláng tinig na narinig buhat sa kanyáng mga labi, inulit niyá'y ganoon din at dalá ng kabaguhá'y tumingin pa sa lente ng kámara at saka hinagud-hagod ang pinanunuyuang lalamunan.

—Cut!—ang sigáw ni direktor Fernandez.

Nagtáwanan ang lahat ng mga nanonood.

—Ano ba iyán—anáng isáng bit player.—Galing sa bundok?

Nagtáwanang lalo ang mga nakárinig; lalo namáng inalihan ng kahihiyán si Nanding at tagain man yata nang mga sandaling yao'y waláng dugong lálabás dahil sa labis na pagka-takot!

(Itútulóy)

Si aling Rosa, na nang mga sandaling yao'y si Roberto ang kinakalaro, ay madaling nakapansin sa gayong batian ng dalawa.

—At bakit, dati na ba kayong magkakilala? —ang kanyang tanong sa dalawa.

—Aling Rosa, hindi ko po aka-laing anak pala niyo si Cecilio.

—Iyan ang anak kong mawala't lumitaw. Kung minsá'y aalis na lamang at kung minsan naman ay darating na walang kaabog. Akalain ko bang ngayong pang "todos los santos" makaisip umuwi, pagkatapos ng kung ilang taong paglalagalag?

—Inay —ang sambot ni Cecilio, —ipinagkaloob din sa akin ng la-ngit na masumpungan ko ang pinakaibig ko at pinakamamahal. Nakagawa ako sa kanya ng isang masakit na biro, nguni't ang magandang pagkakataong ito ang magpapatunay na siyá'y hindi ko hinangad na biruin kundi gantimpalaan at paligayahin.

—Ano ang kahulugan ng iyong mga sinasabi? —ang patakang tanong ni aling Rosa.

—Si Rustica po ang babaing aking kasintahan, at sadyang kami'y haharap sa dambana, nguni't dahil sa aking biglang pagkaka-layo, sapagka't ako'y walang karingat-dingat na ipinadala sa Mindanaw ng aking mabait na tagapamahala upang siyang mangasiwa sa isang sangay ng aming bahay-kalakal doon ay hindi na kami nagkabalitaan.

—Nguni't paano mangyayari ang iyong sinabing iyan? —ang patanong ni aling Rosa. —Nalalaman ng buong nayon na si Rustica ay matagal nang nabalo, at sa katunayan ay narito si Roberto na kanyang anak. Ang ibig mo bang sabihin ay balo na siya nang kayo'y magkagustuhan?

Hindi agad nakapagsalita si Cecilio. Pinukol niya ng tingin ang batang nasa kandugan ni aling Rosa at pagkatapos ay tinitigan ang nahahapis na mukha ni Rustica.

—Paano ngang mangyayari ang iyong mga ipinahayag? —ang patuloy ni aling Rosa nang hindi kumikibo si Cecilio. —Ang puntod na itong ginayakan na niya non pang nakaraang araw ng mga patay at mula noon ay halos dinadalaw niyá linggu-linggo, at sa mga oras na ito'y hayan at ayus na ayos, ay siyang kinahihimbangan ng kanyang unang kasintahan? Basahin mo, Cecilio, kung ano ang nakatitik sa kurus na iyang kinasasabitan ng bulaklak.

Pagkaraan ng ilang sandali ng pag-aatubili ay binasa nga ng binata ang doon ay nakatitik, at ganito ang kanyang natunghayan: "Lagalag Na Kasintahan." Pagkatapos mabasa ni Cecilio ang mga tiktik na yaon ay nakangiti siyang humarap kay Rustica at ang tanong.

(Nasa pahina 48 ang karugtong)

POMPEIA
Your Favorite
LOTION

L.T. PIVER PARIS

SOLD AT ALL LEADING DRUG STORES & BAZARS

Distributor
OCEANIC COMMERCIAL, INC.
(LEVY & BLUM)